

rođenja Marka Marulića (Zagreb 1950) nije bio N. Marjanić nego N. Majnarić (str. 120).

U svemu je svakako ipak istina da je Ivo Banac u svojoj studiji o hrvatskoj jezičnoj povijesti ostvario važno djelo, uspio spoj uvida drugih učenjaka i vlastita doživljaja hrvatskoga jezičnog pitanja.

Josip Lisac

O GLAGOLU POGINUTI

Neprijeporno je da dobro dolazi svaki glas podignut u obranu valjane hrvatske riječi, posebno one s našom vjekovnom uporabom, pogotovu ako se iz neopravdanih razloga zapostavlja i tako odumire.

Ali s obzirom na značenje *Jezika* i opravdano očekivanje njegova brojnog čitateljstva da su sve jezične preporuke u njemu znanstveno prihvatljive i provjerene, u rubrici *Osvrti* moralo bi Uredništvo, po potrebi, komentirati neke priloge.

Takav bi, na primjer, mogao biti, inače hvale vrijedan, apel prof. Željka Bujasa *O pogibiji glagola poginuti*, objavljen u 38. godištu *Jezika*.

Naime, ne ulazeći u semantičke konotacije engleskih oblika *to kill* i *to be killed*, te njihovih hrvatskih adekvata, o

čemu autor raspravlja, činjenica je da primjeri iz našeg novinstva koje on navodi – nisu sretno odabrani. Jer, i izvješće »iz beogradskih medija o navodno nekoliko ubijenih i ranjenih u Pakracu«, ali i tvrdnja »iz Tanjugove vijesti iz Ohrida (...) o ubijenom policajcu u nemirima u Tirani«, sasma su semantički jasni i jedino mogući jezični izričaji u tom smislu obavijesnosti. Tu nipošto nema mjesta za naš »proganjani« glagol poginuti.

Štoviše, ovdje isticani kao istoznačnice, izrazi *biti ubijen* i *poginuti* imaju svoja različita značenja i ne mogu se i *ne smiju* izjednačivati. Prvi izraz, nesumnjivo je, ima istaknutu semantičku nijansu, pa i onu kriminogenu, kojom se ističe činitelj nasilja, zločina ili, u pasivnom obliku, njegova žrtva, a drugi je u tom pogledu neutralniji, bez moralnog i emotivnog značenjskog naglaska.

Iako je težište u Bujasovu članku stavljeno na neopravdani nestanak glagola *poginuti*, ipak bi vezu *biti ubijen*, vjerojatno sasma slučajnom nespretnošću prof. Željka Bujasa, mogla većina znanstveno manje upućenih čitatelja shvatiti kao još jedan nametnuti srbizam i, zato, autorov poziv na njegov bojkot.

Posljedice za naš jezik takva nesporazuma bile bi nesagledive.

Antun Česko

VIJESTI

O DEKLARACIJI

U raspravi o Zakonu o Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti prema saborskom stenografskom zapisniku Šime Đodan je rekao:

»Kaže se – akademici su ostali pošteđeni kad su potpisali deklaraciju, ma akademici uopće nisu na svoju ruku pokrenuli pitanje deklaracije, nego su poslušali jedno tajno priopćenje Vladimira Bakarića, gdje je bio tajni sastanak i

gdje je Bakarić naredio da se pokrene pitanje statusa hrvatskoga jezika.

A kada se Bakarić povukao, akademici su malo kažnjeni, ostali su i dalje šta su bili...«

Zanimljiva misao, koja bi mogla biti i istinita, jer tko dobro poznaje Bakarića, zna da je to njemu svojstveno, samo što bi za istinitost te tvrdnje trebao i neki dokaz. Gole Đodanove riječi nisu dovoljne.

(S. B.)